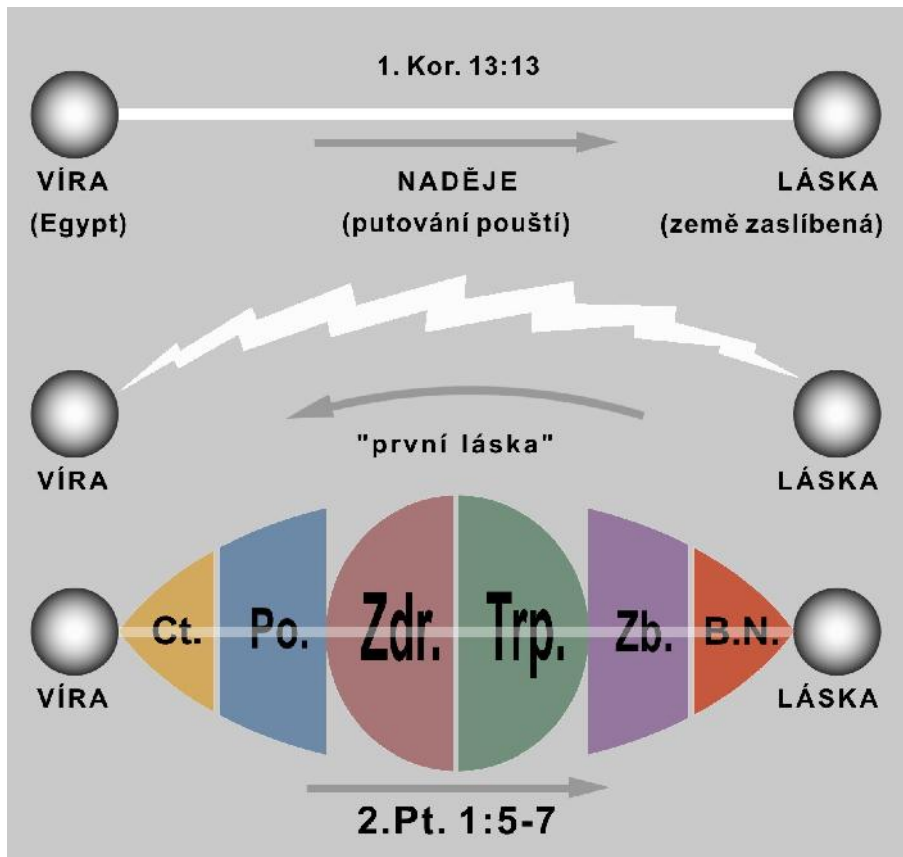

31. NEJVĚTŠÍ JE LÁSKA

Svůj výklad 2Pt1:5-7 jsem v této knížce netradičně pojal jako technický popis. Postupně přidávat ke své víře další vlastnosti, aby se nám široce otevřel přístup do věčného Kristova království, jak píše Petr, podle mne znamená, že se s námi také technicky vzato musí opravdu něco stát.

Mluvit však o lásce technicky, abych zůstal věren tomuto stylu, asi nebude tak snadné. Apoštol Pavel věnoval lásce celou 13. kapitolu 1. epištoly Korintským a byl jistě Duchem svatým veden, aby ji vyjádřil spíše básnickými a vznešenými výrazy. Omlouvám se tedy všem, kteří očekávají od této kapitoly něco podobného, a na které by snad mohl můj technický popis lásky působit poněkud suše a nevhodně.

Láska a to láska Kristova je tou konečnou metou, tím zastavením a spočinutím v Bohu, ke kterému celý proces proměny podle 2Pt1:5-7 směřuje.

Petr jen detailnějším způsobem rozšířil Pavlovu 1. epištolu Korintským 13:13:

A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska. 1.Kor 13:13

NADĚJI z této trojice, která vždy evokuje nějakou cestu, směřování, vyhlížení či očekávání a která u Pavla propojuje VÍRU s LÁSKOU, rozpracoval Petr do procesu proměn v šesti dílčích atributech, které seřadil podle vzestupně gradující duchovní náročnosti a které mají moc udržet nás ve správném směru k cíli i ve stálé bdělosti po celý zbytek života. Láska Kristova by nás však měla provázet od samotného začátku této cesty (tzv. „první láska“ viz. 14. kap.) a měla by být jak vlastním trvalým zdrojem energie k tomuto procesu, tak i motivující touhou být Pánu stále blíže a blíže.

Lásku potřebuje každý člověk, ne jen věřící. Každý člověk má tři základní duševní potřeby, být milován, někam patřit a mít smysl života. Žádná lidská duše se bez lásky neobejde, když ji nemá, chřadne. Láska je tedy základní lidskou potřebou a Bůh ji kvůli HŘÍCHU

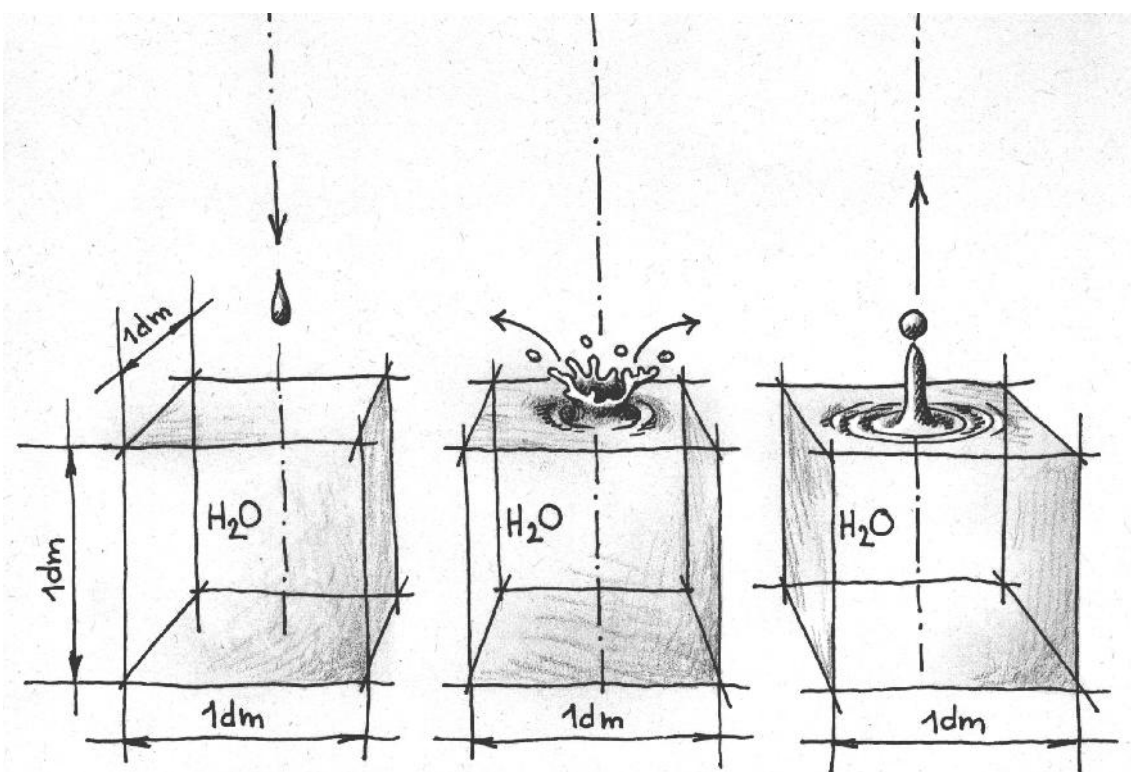
světu neodejmul. Je zde tedy přirozená lidská láska pozemská, ale je tu také nadpřirozená láska Boží, nebeská. To je třeba rozlišit. Proto technicky popsat lásku takto vertikálně z pohledu první věty Bible asi vůbec nebude kvůli HŘÍCHU snadné. Láska na konci seznamu 2Pt1:5-7 je zajisté tou konečnou a nejvyšší Boží láskou „agapé“, tj. láskou všeobjímající, nenárokující a dávající se. Jakou lásku potom mohou mít nevěřící a jak od sebe odlišit lásku pozemskou a nebeskou? Srovnávat mohu jen podle vlastní zkušenosti. O lásce se mi nepadlo mluvit už i ve „starém životě“ ještě před obrácením ke Kristu. V mládí jsem byl spíše nesmělý a pomalý, těžko jsem se seznamoval s děvčaty v daném prostředí střední a vysoké umělecké školy. Mé myšlení se přeci jen poněkud lišilo od myšlení mých vrstevníků, dokonce i mezi spolužáky v témže oboru.

Už tehdy se začal projevovat můj sklon spíše k exaktnímu způsobu myšlení. Vzpomínám si na jednu příhodu z letního malování v plenéru od katedry scénografie na DAMU v jedné jihočeské vesnici.

Jedna ze studentek tam udělala takový kratochvilný test mezi všemi přítomnými, včetně místních mládenců, kteří tam okukovali to naše malování a možná ne jen to. Všem položila stejnou otázku: „Co se ti vybaví, když se řekne – VODA?“ Každý řekl něco jiného. Někdo řekl: „jarní déšť“, někdo „horský potůček“, jiný „široký oceán“ a ještě jiný „sklenice pramenité vody“. Mě to všechno připadalo neúplné a v rámci celého vesmíru trochu ošizené. Proto jsem řekl: „Mně se vybaví krychlička vody 1x1x1dm, což je přesně 1litr.“ Všichni se divili tomu, jak to prý přesně sedí a odpovídá povaze každého člověka.

Ten test se totiž týkal představ o LÁSCE, ale to předem nikdo nesměl vědět. Jak si kdo představuje VODU, taková je prý i jeho představa LÁSKY. Nikdo netvrdil, že by měla být tato metoda naprosto spolehlivá, ale stejně mne to tenkrát trochu zaskočilo.

Nikdo netušil, že jsem v té době zrovna četl knížku od Alberta Eisteina „Fyzika jako dobrodružství poznání“ pojednávající o jeho smělych objevech ve fyzice, ale populárně bez matematických vzorečků. Pro mne to bylo opravdu dobrodružné čtení. Tento způsob pohledu na svět mne však neopustil ani teď po šedesátce, dnes bych na stejný dotaz odpověděl asi takto: „Vybaví se mi dynamický proces při dopadu kapky vody na hladinu“.

Po plnohodnotném vztahu lásky jsem ovšem toužil stejně jako každý jiný. Láska naopak byla pro mne něco tak jemného, subtilního a zranitelného jako čerstvě vylíhnuté kuře. Byl jsem romantik. Na dívku jsem chtěl hledět jako na princeznu, kolem které se musí chodit po špičkách. (Až později tento postoj zcela zničil alkohol a kouření marihuany.) Když se mi konečně poštěstilo se zamilovat, připadalo mi téměř banální až hloupé říkat dívce pouze: „Miluji tě!“. Marně jsem ale hledal pro svůj vztah a své city výstižnější slova.

Jako výtvarník jsem pro básnictví žádné vlohy neměl, ani vyznávání lásky se mi nikdy moc nedařilo. Pokud to někdo dokáže, nic proti tomu, když to jde od srdce a není to vypočítavá póza. Bible také pro vyjádření lásky směle používá básnické obraty (viz. Šalomounova „Píseň písní“ nebo Davidovy Žalmy).

Vůbec jsem tenkrát netušil, že se mé myšlení začínalo orientovat poněkud postmoderně a pomalu se spontánně vymezovat vůči zaběhnutým klišé a vyprázdněným frázím. Slova dnes ztrácejí svou autenticitu významu, historickou paměť na sebe nabalují nežádoucí konotace (vedlejší významy), takže ztrácejí srozumitelnost. Masa již řečeného nám brání říci jednoduše „Miluji tě“, neboť to bylo historicky a kulturně zprofanováno. Mnoho tisíc krát bylo vysloveno např. v pokleslé literatuře zvané „Červená knihovna“ nebo v sentimentálně zamilovaných holywoodských filmech, takže toto slovo postupně ztratilo svou původní sílu a význam.

V tom tkví základní projev a krize dnešní postmoderní doby, že si lidé přestávají rozumět. Jakoby dnes bylo nutno znovu a přesněji definovat pojmy, které používáme, abychom si alespoň trochu a lépe porozuměli. Jako bychom pro jistotu měli raději říci: „Miluji tě, ale ne tak, jak se to vyznívá v Červené knihovně“.

Přiznávám, že o LÁSCE skoro nerad mluvím, protože pro ni nenalézám ta pravá slova. O něčem tak jemném a subtilním se snad ani slovy nedá výstižně vypovědět. Kupodivu i jeden verš z Písma mne v tom tak trochu podporuje:

Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem.

1J 3:18

Slovo LÁSKA je snad dnes tím nejzprofanovanějším a nejméně jasným pojmem vůbec. Každý si pod ním představuje něco jiného. Když slyším z kazatelny mluvit o LÁSCE, snažím se z kontextu odhadnout, co má na mysli kazatel, co asi může mít na mysli Duch svatý, přesněji řečeno, co z toho si může Duch svatý použít v posluchačích a jak to souvisí s Písmem, ale hlavně, jak to může oslovit náhodného návštěvníka, nebo posluchače na internetu, aby porozuměl evangeliu, obrátil se a byl spasen.

Někdy se Boží milost a láska tak předurazní, že se rozměr nového narození a proměna z pozemšťana v nebešťana zcela vytratí. Jaký je pak rozdíl mezi takovým křesťanem, který stále mluví jen o LÁSCE a Dalajlámou, který také chodí po světě, usmívá se na lidi, hladí je po ramenou a také jako my ve shodě s Písmem říká: „Bůh je láska!“?

Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.

1J 4:8 (4:16)

Nemyslím si, že bychom měli Dalajlámu obvinít z toho, že si ve skutečnosti zbožštil lásku a vlastně tvrdí, že: „Láska je bůh!“ I Dalajláma se totiž mohl v duchovním světě dotknout něčeho, co je dáno celému světu až k tomu „poslednímu broučkovi“ a je to od Boha. Dalajláma může být opravdu nefalšovaně laskavým člověkem, ale jeho láska je nespasitelná a zůstává na pozici buddhismu. (viz. kap. 28.)

Láska je v skutku nejvyšší hodnotou nebeského království a úzce souvisí s Kristovou obětí na kříži (Jan 3:16), ale sama o sobě rozměr evangelia a **proces spasení neobsahuje**.

Láska proto sama jako taková nemůže vyjádřit vlastní podstatu křesťanství.

Gravitace

Technicky nejvýstižnější analogií (metaforou) pro lásku ve stvořeném vesmíru je gravitace. LÁSKA vždy působí přitažlivě a přilnavě k milované osobě, bytosti, nebo i předmětu, např.

k pravdě, ke kráse, k domovu, k rodnému městu, k české krajině apod.

Gravitace je záhadnou, avšak ve vesmíru všudypřítomnou silou, která způsobuje, že se k sobě přibližují všechny hmotné objekty z širokého okolí. Podobně i v celém duchovním vesmíru působí Boží LÁSKA na všechny stvořené bytosti, tedy i na anděly, na všechny lidské duše včetně hříšníků i na všechny tvory v celém tvorstvu.

Bůh miluje hříšníky, ale nenávidí HŘÍCH. Abychom mohli být po smrti zachyceni touto gravitací Boží LÁSKY a byli tak přitaženi a shromážděni ke Kristu, je třeba mít v sobě ten správný „element“, který na tuto gravitaci spolehlivě reaguje – Ducha svatého.

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Řím 5:5

HŘÍCH naopak působí v opačném smyslu asi jako rotační odstředivá síla, která rozmetává všechny duše pryč od Boha i od sebe navzájem. Technickým následkem HŘÍCHU tedy není jen porušená morálka, ale to, že zůstáváme po smrti bez Ducha svatého. Bez LÁSKY by shromáždění k nebeské hostině vůbec nebylo možné. Pouze LÁSKOU se všechno spojuje v dokonalost.

Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. Kol 3:14

Boží LÁSKA proudí oběma směry ven i dovnitř, ne jen přitahuje a vábí, ale též září a dává. Dá se dobře přirovnat ke Slunci, to také k sobě gravitací váže všechny planety sluneční soustavy, ale zároveň ze sebe něco vydává, svítí, hřeje a dává životodárnou energii celé Zemi. LÁSKA Otcova nás láká svou dobrotou a milostí, ale až na Kristu se projevila jako veliká milost, ve které se nám sám Bůh nezištně dává. Boží LÁSKA se ukázala právě v tom, že Ježíš Kristus za nás zemřel na kříži. Zástupně podstoupil trest ne jen za všechny naše osobní hříchy, ale i za prvotní HŘÍCH Adamův, kterým celý svět uvedl do marnosti.

Bez Kristovy oběti bychom nemohli znovu dostat dar Ducha svatého a bez Ducha svatého bychom nemohli být po smrti zachyceni gravitací Otcovy LÁSKY.

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Jan 15:13

Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Řím 5:7-8

Láska je věčná

Je ještě jedna „technická“ vlastnost, o které se mluví v souvislosti s LÁSKOU a sice, že je věčná. Týká se tedy kosmologické otázky času. V církvi jsme se už před 25 lety učili, že LÁSKA není jen pocit, ale vychází ze vztahu a je též rozhodnutím. LÁSKA tedy nepřichází jen když ji cítíme, ale také s naším rozhodnutím. Pro LÁSKU k Bohu i k bližnímu se máme rozhodnout.

To je velice dobře, protože ne všichni na počátku víry zakouší ony silné emoce „první lásky“ a přesto všichni dostali dar Ducha svatého a spolu s ním i vylití Boží LÁSKY do svých srdcí. LÁSKA nejsou jen příjemné emoce, ale především rozhodnutím jít do vztahu.

Boží LÁSKA má také tuto vlastnost, je připravena dát se každému člověku, zvláště pak těm, kterým se ostatní lidé pro nějaké postižení, chudobu či zanedbanost, nebo i pro jinou vlastnost vyhýbají. Bůh sám si nás zamiloval dříve, než my jeho.

V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. 1J 4:10

Boží láska, která je jako dar vylita do našich srdcí, není tedy jen pocitem, ale vztahem ke Kristu, pro který jsme se dobrovolně rozhodli a který v nás Duch svatý sám podněcuje,

prohlubuje a upevňuje. A protože Bůh sám v sobě je ve vztahu lásky ve své trojjedinnosti (Otec miluje Syna a Syn miluje Otce v témže Duchu svatém), je tedy i LÁSKA trvalou hodnotou a je proto spolu s Bohem věčná.

At' se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne. Kor 13:7

Láska vytrvá až za hrob. Také Šalomoun ve své „Písni písní“ přirovnal lásku ke smrti.

Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky . Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův. Píseň písní 8:6

Jak tomu porozumět prakticky? Miluje-li někdo opravdově z celého srdce, nemůže milovat jen dočasně, třeba jen do konce roku a dost. To přece nemůže být LÁSKA? Proč máme úctu k zesnulým příbuzným a potřebujeme se s nimi důstojně rozloučit? Protože je stále milujeme i když už nejsou mezi námi, protože LÁSKA nekončí a jde až za hrob.

Pokud také věříme, že život smrtí nekončí, tak se také s nimi ještě chceme setkat.

LÁSKA je opravdu věčná a je tou nejvyšší absolutní hodnotou v celém vesmíru.

Věčnost lásky

Jaký je tedy vzájemný vztah mezi láskou pozemskou a nebeskou? Mohou se zamilovaní z řad nevěřících někdy v lásce dotknout její věčnosti? Myslím si, že mohou, sám jsem to totiž v mládí jednou prožil i když jen na krátkou chvíli.

S tím někteří křesťané budou prudce nesouhlasit, neboť jsou přesvědčeni, že pozemská láska je vždy sobecká a porušená HŘÍCHEM, neboť celý svět ve zlém leží a všichni lidé zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. To je sice pravda, ale jsem dalek toho si myslet a ostatním vnucovat, že nevěřící žádnou LÁSKU nemají a vůbec nevědí o co jde.

Pokud je i jejich LÁSKA ryzí a jde od srdce, ať už jde o LÁSKU partnerskou (manželskou), nebo mateřskou, otcovskou, přátelskou, o LÁSKU k pravdě nebo kráse, k dětem, k přírodě a zvířatům atd., nemůže přece jít o HŘÍCH, který by Bůh pronásledoval. Pokud se ovšem předmět naší „lásky“ nestane modlou, čili předmětem zbožňování.

Někdy nás křesťany dokonce nevěřící zahambují tím, jak se mají mezi sebou opravdu rádi. Ježíš byl také několikrát překvapen tím, jakou našel víru mezi pohany (viz. Mat 8:9).

Vzpomínám si velmi dobře na situaci své zamilovanosti asi ve 25 letech, kdy jsem prožil zvláštní pocit podobný prorockému zjevení z pozdějších dob víry. Prožil jsem intenzivně, že splynutí duší je možné. Dva lidé se mohou milovat tak, jakoby už nebyli dva, ale jen jeden, přesněji řečeno, mohou žít jeden pro druhého nonstop v plné důvěře a otevřenosti srdce. Podotýkám, že tento vjem nebyl spojen se žádným erotickým prožitkem. Bylo to naopak někde na veřejnosti, možná v dopravním prostředku mezi jinými lidmi. Bylo to pro mne něco zcela nečekaného, něco co jsem neznal ani nehledal, ale zároveň jsem si uvědomil, že po něčem takovém toužím vlastně celý život.

Okamžitě jsem to chtěl mít trvale ve svém reálném osobním životě a sdílet to společně se svou partnerkou. Připadalo mi, že nám lidem ke splynutí duší brání vnější svět včetně našich těl. Naše těla sice své splynutí prožívají, ale naše duše ve skutečnosti do sebe často jen narážejí a všechno to tělesné jim spíše brání než napomáhá k tomu, aby se duše mohly v LÁSCE navštívit a vzájemně prolnout. Jakoby tomu bránilo mnoho vrstev a bariér neznámého složení a obsahu.

Byl jsem přesvědčen, že se ty vnitřní bariéry odstraní tak, když si všechno budeme říkat, jeden před druhým nebudeme nic skrývat a pustíme jeden druhého vzájemně do všech vnitřních komnat a komůrek své duše, i do těch neskrýtejších a nejvnitřnějších.

Moje partnerka na to zareagovala odmítavě. Má prý ve svém nitru taková místa, kam

nikoho nepustí, ani mne ne. Nepovažovala za nutné dávat tomu druhému celé své nitro, aniž by to prý nějak narušilo dobrý vztah. Její představa partnerstvé lásky byla spíše humanistická a pragmatická, jakoby partnerství bylo jen dobře sehraná rodinná firma.

Byla to inteligentní vysokoškolačka, byla hodná a měla mne opravdu ráda, ale pro LÁSKU v absolutních hodnotách z vesmíru pochopení neměla.

Zvykl jsem si na to a brzy jsem na svůj dotek věčnosti přestal myslet. Připustil jsem, že to bylo asi tím, že jsem pořád takový zemanovský Baron Prášil, klukovský snílek a fantasta, a že to bude spíše moje vada pro praktický partnerský život nepotřebná.

Z křesťanského pohledu bylo vlastně špatně obojí. Můj romantický nárok na partnerskou lásku až za hrob byl téměř nesplnitelný a navíc mylný. Je opravdu jen málo šťastlivců, kteří nalézají v životě dokonale harmonický vztah bez jediného konfliktu, který jim vydrží celý život (viz. např. „13. komnata“ zpěvačky Olgy Blechové v TV). Takovým lidem, upřímně řečeno, dnes už nezávidím, oni vlastně našli ráj už tady na ZEMI a takoví lidé obvykle již Boží království nehledají.

Dnes bych své partnerce to místo v jejím srdci, kam nikoho nechce pustit, paradoxně vůbec nevytýkal, ale naopak velmi schvaloval, pokud by ovšem to místo měla pouze pro Ježíše Krista. Ona ale o Bohu nikdy nemluvila, to místo v srdci si nechávala pouze pro sebe. Já jsem naopak vnímal, že ho chci někomu dát a být s ním za jedno až na doraz a třeba ještě o kousek blíž. Byl to však stejně bezbožný humanismus, pouze s tím rozdílem, že byl orientován na romantické snění o záhadné lásce z vesmíru. Netušil jsem, že ten dotek věčnosti mohl být sám Duch svatý, který si také dělá nárok na místo v mém srdci.

Člověk má opravdu ve svém nitru místo, které je připraveno pouze pro Ducha svatého. Není tedy dobré celý svůj život chtít odevzdat nějakému člověku. John Eldredge to dobře vystihl, když popisoval mužovo srdce toužící po velkém dobrodružství:

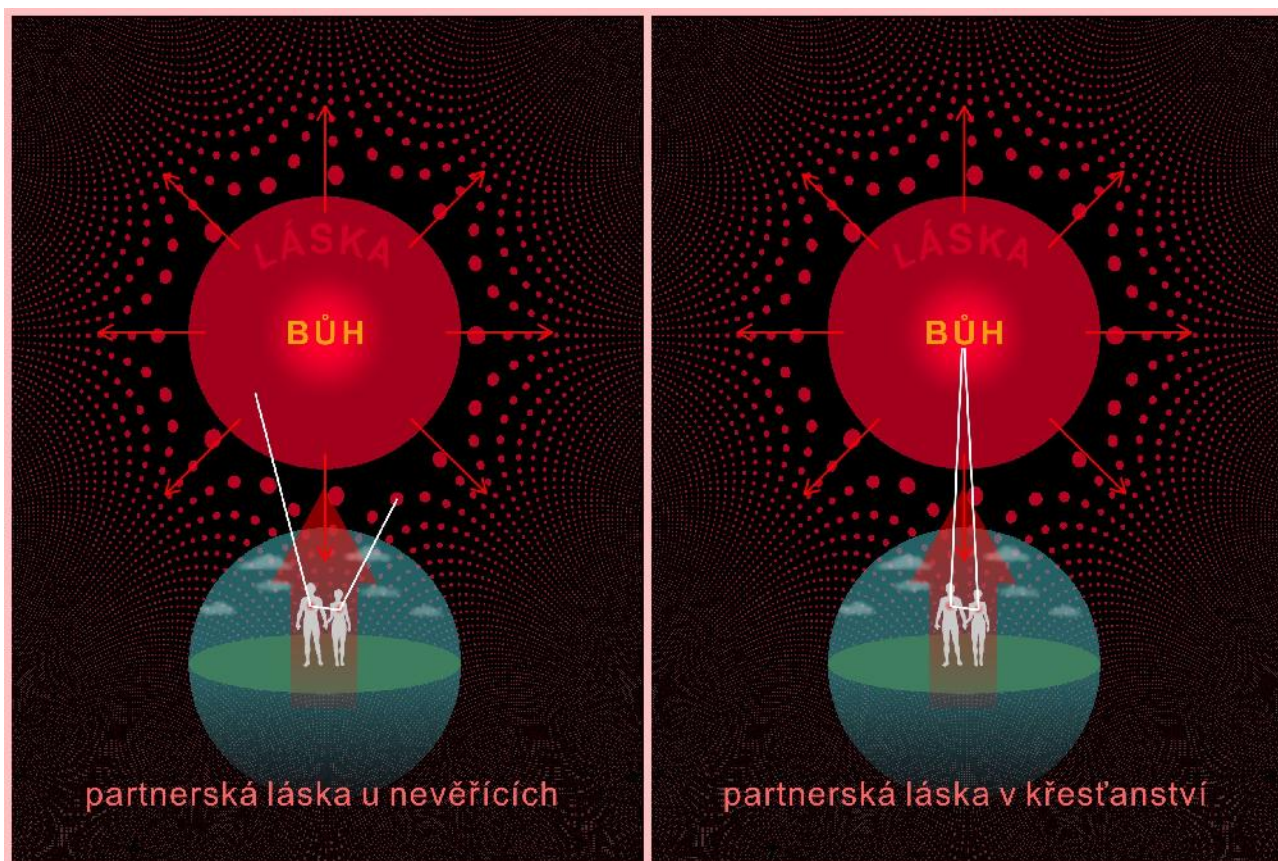
„Tolik mužů se mylně domnívá, že žena je to dobrodružství. A právě tehdy to se vztahem okamžitě začíná jít z kopce. Žena nechce být dobrodružství; chce být vtažena do něčeho většího, než je ona sama.“
John Eldredge „Pozor! Srdce muže“

Ke skutečnému splynutí duší tedy může dojít jen ve trojici, když je přítomen někdo třetí a větší, někdo, kdo nás oba přesahuje až do věčnosti. LÁSKA sama se chce stát třetí osobou mezi dvěma. Muž, žena a LÁSKA v osobě Ducha svatého.

Těmi vnitřními barierami, které se mi zprvu zdály být nežádoucí a nepřekonatelnou překážkou v té pravé prolínající se partnerské LÁSCĚ, nebylo nic jiného, než jen moje i její vnitřní skryté a neuvědomované hříchy. Uvědomit si je lze pouze ve světle Ducha svatého a nechat se od nich očistit lze pouze skrze Kristovu na kříži prolitou krev z LÁSKY k nám.

Obrázek ukazuje dvě situace ve stejném prostředí. Průsvitně červený kruh obklopující Boha znázorňuje věčnou Boží LÁSKU, která září do celého NEBE i vesmíru. Vyzařuje své „částice“ na celou ZEMI, na člověka i na všechny pozemské tvory, na každého zvlášť, aby dospěla i k tomu poslednímu broučkovi. Svůj zdroj věčnosti a Boží podstatu při tom vůbec neztrácí. V pozemských podmínkách se však lidský HŘÍCH (a bůh tohoto světa – satan) postaral, aby člověk přestal vnímat původní zdroj a dárce LÁSKY – Boha Stvořitele. Lidská láska je tak porušena HŘÍCHEM a nemusí to být hned projev sebestřednosti a sobectví (mnozí jsou sto se obětovat z lásky k druhému). Ta pokřivenost je v tom, že lidé za zdroj LÁSKY pokládají někoho, nebo něco jiného než Boha. Buď milovanou bytost a tak ji mimoděk zbožšťují, nebo LÁSKU samu (jako i já v mládí) jako zvláštní sílu vesmíru (obdoba antických božstev lásky), nebo i pouhou hmotu – endorfin – „hormon lásky“.

První část obrázku zobrazuje mou situaci ve 25 letech. Moje zamilovanost se na okamžik dotkla věčnosti LÁSKY a vnímal jsem ji jako něco nadpřirozeného. Moje partnerka nic takového neprožívala, její zdroj lásky byl ryze pozemský. Protože jsem sám ještě neznal zdroj této věčné LÁSKY nabízející reálné splynutí duší jako Boží dar, nakonec i u mne zvítězila tělesnost.

Myslím si, že můj prožitek nebyl žádná vzácnost. Dotek věčnosti přeci zakoušejí všichni opravdově zamilovaní. Copak se často nediví tomu, jak to, že se potkali? Jakoby se celý život hledali, až se konečně našli. Copak často nemají intenzivní pocit, že si byli nějak souzeni? Jakoby o nich bylo rozhodnuto ještě dřív, než se narodili.

Možná se jich opravdu v té chvíli dotýká ono gravitační pole Boží LÁSKY, které tu se svým zdrojem bylo už před stvořením světa.

Druhá část obrázku zobrazuje původní Boží záměr s Adamem a Evou, ale též křesťanské partnerství mezi mužem a ženou. Pokud oba vydají své životy Ježíši Kristu, je trojúhelník v Bohu uzavřen a svazek je úplný. Ke křesťanskému manželství jsou zapotřebí tři: Muž, žena a Duch svatý, který uzavírá a zapečetuje svazek k dokonalosti vyváženého vztahu.

Jenom smlouva s Kristem nás může trvale zapečetit do nepomíjivého vlivu gravitačního pole Boží lásky (v manželství i bez něho), takže smíme už teď na ZEMI a na vlastní duši zakusit dotek věčnosti, dotek věčné všeobjímající Boží lásky „agapé“ a jistotu spasení.

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Řím 8:38-39

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Nejvýstižnější technickou analogií (metaforou) pro lásku ve stvořeném vesmíru je nejspíše **gravitace**.

Láska vždy působí přitažlivě a přilnavě k milovanému objektu, osobě, bytosti, ale i k pravdě, ke kráse, k domovu, k rodnému městu, k české krajině apod.

*Abychom mohli být po smrti zachyceni gravitací Boží LÁSKY
a byli tak přitaženi a shromážděni ke Kristu,
je třeba mít v sobě ten správný „element“,
který na tuto gravitaci spolehlivě reaguje – Ducha svatého.*

**Především však mějte lásku,
která všechno spojuje k dokonalosti.
Kol 3:14**

Bůh miluje hříšníky, ale nenávidí HŘÍCH.

**V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha,
ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna
jako oběť smíření za naše hříchy.
1J 4:10**

Zdá se, jakoby lidem ke splynutí duší v opravdové lásce
bránil vnější svět včetně vlastních těl.

Ke skutečnému splynutí duší tedy může dojít pouze ve trojici,
když je přítomen někdo třetí a větší, někdo,
kdo oba přesahuje až do věčnosti.
LÁSKA sama se chce stát třetí osobou mezi dvěma.

Pravé manželství je trojice:
muž, žena a LÁSKA
v osobě Ducha svatého.

Jenom smlouva s Kristem nás může trvale zapečetit
do nepomíjivého vlivu gravitačního pole Boží lásky,
takže smíme už teď na zemi
a na vlastní duši zakusit dotek věčnosti,
dotek věčné všeobjímající Boží lásky „agapé“
a v ní i jistotu spasení.

**Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti,
ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny,
ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží,
která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.
Řím 8:38-39**